

David Machala

PROJEKT ORIGIN

NÁMĚSÍČNÍK

PŘEDMLUVA

Daleko, opravdu hodně daleko, kam by žádná lidská loď nikdy nedoletěla, se nacházela zvláštní mlhovina – NGC 604. Nebyla obyčejná. Zářila jemně zeleným světlem a její tvar připomínal obrovský trojúhelník rozprostřený v prostoru. Právě tam, v samotném srdci mlhoviny, sídlila hvězda Meroana. Kolem ní se začal rodit příběh. Jedna z planet byla jiná než ostatní – jmenovala se Origin. Měla i svůj měsíc. Byl hladký, temný a působil, že není dílem přírody. Byl to domov něčeho, čemu se říkalo Abyssus. Nikdo nevěděl, odkud přišli ani kým vlastně jsou. Nikdo netušil, co chtějí. Ale jedno bylo jisté – nebyly to lidské bytosti.

A tím... to všechno teprve začalo.

POZNÁMKA

Pro zajištění maximální srozumitelnosti a plynulosti čtení byly původní mimozemské a specifictější termíny nahrazeny jejich nejbližšími pozemskými ekvivalenty. Stejně jako celý text.

PLANETA ORIGIN: OBLAST LINEA

Uprostřed zlatavého pole nehybně ležela mladá dívka. Na sobě měla přiléhavý futuristický oblek a její dlouhé stříbrné vlasy se tiše vlnily ve větru. I když tam jen tak bezvládně ležela, vyzařovala z ní zvláštní síla a tajemství.

Najednou prudce otevřela oči. S hlasitým nadechnutím se posadila a zmateně těkala pohledem po okolí. Když se pokusila postavit, nohy se jí podlamovaly jako papír. V obilí po ní zůstal dokonalý otisk připomínající lůžko, ze kterého právě vstala.

V tu chvíli se nad ní začaly rozestupovat trpytivé mraky. Odhalily pohled, který jí vyrazil dech. Na obloze visel obrovský kovový měsíc. Nebyl to ten starý známý kámen, který každý vídával v učebnicích – tahle velká koule zářila jemným modrým světlem a na jejím povrchu se skvěly podivné zářící symboly.

„Kde to jsem?“ zašeptala do prázdna.

Zvedla ruce a prohlížela si vlastní prsty poprvé v životě. Pak opatrně uchopila pramen svých stříbrných vlasů a nechápavě na něj hleděla.

„A kdo vlastně jsem?“ dodala tak tiše, že byl slyšet jen vítr kolem.

Udělala první nejisté kroky. Celá její tvář zrcadlila strach i neochvějné odhodlání. Před ní se jako černá hradba rozprostíral hustý a temný les. Opustila pole a přešla travnatou pláň, která ji dělila od prvních stromů. Než do porostu vkročila, ještě jednou se ohlédla na ten kulatý kov, který očividně nepocházel z tohoto světa.

V tu ránu ticho prořízl děsivý zvuk. Nebylo to zvíře ani vítr. Bylo to kovové skřípění a těžké dunění, jako by se hluboko v lese probouzel nějaký mechanický netvor.

Dívka se zhluboka nadechla a našla v sobě poslední zbytky odvahy.

„Tak jdeme...“ povzbudila se šepem a zmizela mezi stromy.

Uvnitř lesa ji okamžitě obklopily šero a hustá mlha, která se jí lepila na obličej. Viděla sotva na pár kroků. Opatrně obcházela velkou černou kaluž, která připomínala temné, nehybné zrcadlo. Zvědavost byla silnější než strach, a tak se k ní sklonila. Chtěla konečně spatřit svou tvář a zjistit, kdo vlastně je. Opatrně se nahnula nad temnou hladinu, ale čekal ji šok. V černé vodě neviděla vůbec nic – žádný obličej, žádné stříbrné vlasy, dokonce ani svůj odlesk.

Zaraženě natáhla ruku a dotkla se hladiny. Voda nebyla tekutá jako v řece nebo v rybníce. Byla hustá a těžká, skoro jako rozpuštěný kov.

„Co to sakra je?“ vydechla úžasem i děsem.

Rychle vyskočila na nohy. Znepokojivé zvuky kolem ní začaly sílit a lesem se šířil mrazivý pocit nebezpečí. Jakmile se vzdálila od podivné kaluže, něco spatřila a zůstala stát jako opářená.

Skrz mlhu a tmu se prosekávaly ostré červené lasery. Tenké paprsky skenovaly každý kmen stromu a každý kámen v okolí. V dálce mezi stromy zahlédla starou rozbořenou chatrč z kamene a dřeva. Rozběhla se k ní tak rychle, jak jen jí síly stačily, ale po pár krocích zůstala stát jako přimrazená strachem. Červené lasery ji ze všech stran začaly neúprosně svírat. Bylo jich víc a víc a stahovaly se kolem ní jako neviditelná síť.

Ty zvuky se blížily, ale pořád neviděla, co na ni útočí. Ocitla se přímo uprostřed skenujících paprsků, které se po ní natahovaly jako ohnivé prsty.

Znovu rychle vyrazila vpřed k rozbořené chatrči. Doběhla ke starým dveřím a zoufale jimi cloumala, ale ty držely jako přibité. Červené paprsky už jí zatím nebezpečně tančily po zádech.

Napřáhla se a vši silou do dveří kopla. Dřevěné prkno, které je drželo zevnitř, s hlasitým křupnutím prasklo a ona vletěla do chaty. Bleskově dveře přibouchla a popadla ze země jiný kus dřeva, kterým vchod znovu zajistila. Venku se ještě ozval skřípot kovových kloubů, ale pak se začaly pozvolna vzdalovat. Dívka si opřela ruce o kolena a zhluboka, přerušovaně vydechla.

„Sakra, co to bylo?“ zamumlala si pro sebe do ticha.

Když se konečně narovnala, prohlédla si svůj provizorní úkryt. Všude byla jen špína, pár zlámaných prken a malé okno zatlučené dřívím. Opatrně nahlédla škvírou ven, ale viděla jen nehybný, temný les. Všechno utichlo. Vyčerpaná se otočila a v rohu místnosti našla něco, co kdysi možná bývalo gaučem. Lehla si na něj do klubíčka, objala si nohy rukama a zavřela oči.

„Tady to snad půjde...“ zašeptala a víčka jí pod tíhou únavy okamžitě klesla. Během chvilky tvrdě usnula.

Uplynulo několik hodin. Klidně oddychovala, když vtom sebou prudce trhla. Probudil ji podivný zvuk. Nejdřív to znělo jen jako slabé šustění listů, které se ale rychle změnilo v těžké, kovové kroky. Někdo – nebo něco – obcházel chatrč. Zvenčí bylo slyšet, jak pod ohromnou vahou praskají suché větve a jak kov naráží na kamenný povrch. Vytřeštila oči do tmy a hrud' se jí strachem sevřela.

Najednou ty těžké šlápoty ustaly. Ticho, které následovalo, bylo snad ještě děsivější než ten hluk předtím. Opatrně vstala z gauče. V ten okamžik se ozvalo několik

prudkých ran na dveře. Někdo se vši silou snažil dostat dovnitř! Paralyzovaná hrůzou jen čekala, co se stane. Vteřiny se vlekly jako nekonečné hodiny. Potom bušení náhle přestalo, tak si okamžitě dřepa do rohu a čekala, co se bude dít.

Škvírou v okně zahlédla jen letmý stín postavy, který vzápětí zmizel v mlze jako přízrak. Na malou chvíli se jí ulevilo, ale v obličeji měla stále vepsané zoufalství.

„Bože...“ vydechla potichu do tmy.

Další den opatrně vyšla ven z chatrče. Její pohled okamžitě sklouzl k zemi. Dům obklopovalo jen rozmočené bláto, ve kterém byly jasně vidět stopy. Našla tam své vlastní otisky, ale vedle nich i jiné – mnohem hlubší a nelidské. Možná něčeho, co není ani živé!

„Co je to za stopy?“ zeptala se sama sebe a shýbla se k nim.

Rozhlédla se kolem domu a zjistila, že tyhle otisky jsou naprosto všude.

„Super,“ zamumlala ironicky. „Teď se mi bude spát mnohem líp.“

Pokračovala dál v cestě lesem, dokud se mezi stromy nezatrpytila hladina široké řeky. Náhle se jí na tváři objevil první náznak štěstí a obrovského očekávání.

Došla až k samotnému břehu. Zvědavost byla silnější než strach, a tak opatrně vkročila do vody. Chladivá řeka jí sahala až po kolena. Sklonila hlavu a konečně to uviděla – v čisté hladině se odrážela její vlastní tvář. Poprvé v životě viděla, jak vypadá. Ohromeně si konečky prstů přejela po tváři.

„To jsem já... opravdu já...“ vydechla fascinovaně.

V tu chvíli ale zvedla hlavu a srdce se jí zastavilo. Na

druhém břehu, přímo mezi stromy, stála dívka a upřeně na ni zírala. Měla stejné stříbrné vlasy a přiléhavou kombinézu. Byla to její dokonalá dvojnice! Druhá dívka se ale bez varování otočila a zmizela v hustém lese.

„Hej, počkej! Neutíkej!“ vykřikla za ní a okamžitě se rozběhla přes řeku.

Rychle ji přebrodila a zmateně se rozhlížela, ale po její dvojnici nebylo ani stopy. Svižným krokem procházela okolí a snažila se zachytit sebemenší pohyb. Najednou se však zpoza stromu vynořil stín. Než stačila zareagovat, zasáhla ji tvrdá rána tyčí přímo do obličeje. Svět se zamžil, barvy se slily do jedné šmouhy a ona padla k zemi.

Po nějaké době se jí zrak začal vracet. Obraz byl nejdřív rozmazaný, ale postupně se zostřoval. Pokusila se posadit, ale ucítila ostrý tlak na zápěstích. Podívala se dolů a zjistila, že má ruce pevně svázané.

„Kdo jsi?“ ozval se náhle hlas odněkud zezadu.

Dvojnice vyšla zpoza jejích zad a postavila se přímo naproti ní. Dívala se na ni s nedůvěrou a v rukou stále svírala svou tyč. Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Stály proti sobě jako dvě zrcadla, která se snaží pochopit, který odraz je pravý.

„Doufala jsem, že mi to řekneš ty,“ odpověděla a snažila se, aby se jí netřásl hlas.

Dvojnice udělala výhružný krok vpřed a pevněji sevřela tyč.

„Ptala jsem se první! Kdo jsi a proč vypadáš úplně jako já?“

„To bych taky ráda věděla,“ vydechla.

„Jak dlouho už tu jsi?“ vyzvídala její dvojnice.

„Jen několik hodin...“ Nastala krátká pauza. „Moje úplně první vzpomínka je, že jsem se prostě probrala uprostřed

pole. Netušila jsem kde, netušila jsem jak. V hlavě jsem měla úplně prázdno.“

Dvojnice udiveně zamrkala a její přísný výraz trochu povolil. Oči měla vykulené překvapením.

„Ztracená uprostřed ničeho...“ zopakovala si pro sebe. Podívala se nahoru do korun stromů, kde mezi listy prosvítalo cizí nebe.

„Pokud mě rozvážeš, můžeme to zjistit společně,“ navrhla a podívala se jí přímo do očí.

V jejím pohledu bylo tolik upřímnosti, že dvojnice na moment zaváhala.

„Tak dobře...“ zamumlala nakonec.

Klekla si k ní a opatrně jí rozvázala pouta. Jakmile byla volná, promnula si otlačená zápěstí a postavila se.

„Díky...“ vydechla a protáhla se. Dvojnice na ni vážně pohlédla.

„Když jsem se tu ocitla, narazila jsem cestou na jednu hrozně zvláštní věc.“

„Jakou?“ zeptala se a v hlase jí zazněla zvědavost.

„Pojď, ukážu ti to,“ odpověděla dvojnice a nabídla jí ruku, aby jí pomohla na nohy. Váhala jen vteřinu, než ruku přijala. Pouto mezi nimi bylo sice zvláštní, ale nečekaně silné.

„Jsem Forsa,“ představila se dvojnice. „Když jsem se probrala, tohle jméno mi prostě samo naskočilo v hlavě.“

Nějakou dobu obě mlčely. Dívka zavřela oči a snažila se v té prázdnotě ve své mysli něco najít. Najednou se jí v hlavě jako blesk z čistého nebe objevilo slovo.

„Já jsem... Aster,“ vyřkla ho nahlas a poprvé cítila, že někam patří.

Společně došly až k okraji vysoké a husté trávy. Stébla byla několik metrů vysoká a jejich konce se ve větru ohýbaly

jako chapadla nějakého obřího tvora. Obě dívky stály před tou zelenou hradbou a napjatě do ní hleděly.

„A teď?“ zeptala se Aster nejistě.

Forsa neodpověděla. Místo toho se rozběhla a bleskově zmizela v hustém porostu. Tráva se za ní jen mírně zavlnila.

„Počkej, Forso!“ vykřikla Aster a okamžitě se pustila za ní.

Běh ve vysoké trávě byl ale vyčerpávající. Aster musela rukama odhrnovat silná stébla, která ji šlehala do obličeje a pletla se pod nohy. Každý krok ji stál spoustu sil a tráva ji zpomalovala víc, než by chtěla. Až pak Forsu úplně ztratila z dohledu.

„Forso? Forso, kde jsi?“ volala zoufale do zelené pustiny.

„Následuj můj hlas! Už jsi skoro u mě!“ ozvala se Forsa odněkud zepředu.

Aster sebrala všechny síly a prodrala se poslední hradbou vysoké trávy. Najednou se před ní prostor otevřel a ona zůstala stát jako přikovaná. Uprostřed té divoké přírody leželo něco, co sem vůbec nepatřilo.

Aster vstoupila do velkého kruhu, kde byla tráva dokonale slehlá k zemi. Před ní bylo na zemi vyobrazeno šest menších obrazců a jeden velký uprostřed. A ještě něco, co do téhle krajiny vůbec nezapadalo. Byl to čtyři metry vysoký, dokonale hladký černý kámen – megalit. Jeho povrch byl tak temný, že pohlcoval veškeré světlo, a odspodu až nahoru byl pokrytý svítivě bílým, neznámým písmem. Uprostřed toho největšího kruhu stála Forsa. Nehnula se ani o milimetr a upřeně hleděla na megalit.

„Našla jsem to tu před třemi dny,“ řekla Forsa tiše, „ale ten text mi nic neříkal. Byly to pro mě jen čmáranice.“

Aster byla černým monolitem naprosto fascinovaná. Pomalu k němu přistoupila a natáhla ruku. Když se konečky prstů dotkla hladkého povrchu, ucítila jemné brnění, jako by kámen slabě vibroval. Opatrně od něj o krok ustoupila a začala očima přejíždět vyryté znaky.

„Poznáváš ten text, Aster?“ zeptala se Forsa s nadějí v hlase.

Aster chvíli mlčela. Její oči se pohybovaly neuvěřitelně rychle a skenovaly každý zářez v kameni. Najednou se jí v mysli začaly skládat obrazy.

„Já... já to umím přečíst,“ vydechla Aster a hlas se jí chvíl vzrušením. „Není to jen obyčejný text. Je to vzkaz.“

„A co je tam tedy napsáno?“ naléhala a oči měla plné zvědavosti.

Aster se znovu zahleděla na záhadné bílé znaky.

Připadalo jí, že se jí v hlavě skládala tajná skládačka.

„Musíš dát dohromady určité skupiny slov, teprve potom to začne dávat smysl,“ vysvětlovala tichým hlasem.

„No tak, nenapínej mě! Co tam stojí?“ vyhrkla Forsa.

Aster se zhluboka nadechla a začala předčítat slova, která se před jejíma očima sama vynořovala z černého kamene:

„Zrozeno z ničeho k velkému, aby král uděloval bezejmenným kroky. První dech rozdával jen jmenný k jeho blaženosti. Hloupý ani chytrý nerozeznal krev živých i neživých. Budoucnost bude zaseta probuzeným a sklizena vševědoucím. Hleď vzhůru a najdeš cestu minulosti.“

Aster se na okamžik odmlčela a přejela prstem po spodní části kamene.

„To byla hlavní část. To ostatní je napsané zcela jiným jazykem, kterému zatím nerozumím.“